

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. november 23.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

ÉLETMENTŐ IGE

Alapige: 1Sámuel 25,30-35

Amikor megpillantotta Abigail Dávidot, sietve leszállt a szamárról, arcra borult és ezt mondta:

Ha majd az Úr véghez viszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged, akkor ne legyen ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon, uram! És ha majd az Úr jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálódról!

Akkor ezt mondta Dávid Abigailnak: áldott az Úr, Izráel Istene, hogy élém küldött most téged. Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy magam segítsek magamon. Bizony, az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, aki visszatartott attól, hogy rosszat tegyek veled: ha nem sietsz, és nem jössz élém, akkor reggelre még egy kuttyója sem maradt volna Nábálnak! Azután átvette Dávid az asszony kezéből, amit hozott, és ezt mondta neki: Menj haza békességgel! Lásd, hallgattam a szavadra, és megbocsátottam.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönjük ezt a csendes vasárnap estét. Köszönünk neked minden percet, amit csendben, reád figyelve tölthetünk el. Köszönjük, hogy tudhatjuk a Szentírásból, hogy te a csendben munkálkodsz.

Bocsásd meg, hogy olyan sokszor kerüljük, vagy nem keressük a csendet. Bocsásd meg, ha félünk a csendtől. És bocsásd meg, Urunk, valahányszor elengedtük a fülünk mellett azt, amit az érdekünkben mondtál nekünk. Bocsásd meg, hogy olyan sok mindent nem vettünk komolyan, amit pedig te komolyan mondtál.

Valljuk, Urunk, hogy nem vagyunk méltók, hogy újra szóba állj velünk, de olyan nagy szükségünk van rád. Tudjuk és hisszük, hogy igédből világgosság árad, és nekünk nagy szükségünk van arra, hogy eligazodjunk az élet útvesztőjében. Tudjuk, hogy igéd erő, és mi sokszor olyan erőtlenül roskadozunk a terheink alatt. És tudjuk, Úr Jézus Krisztus, hogy te magad vagy a testté lett ige.

Kérünk, az ének szavaival, hogy engedj közel magadhoz. Szólj hozzánk szelíden. Igéd áldott vigasza csendesítse a szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

Ennek a bibliai történetnek, aminek most a végét hallottuk, egy olyan jelenséget szemléltet, aminek a következményeivel egyre gyakrabban találkozunk. Tudniillik azt, hogy ezen a világon, kíméletlen harc folyik az életellenes és az életmentő erők között. Ráadásul úgy, hogy az életellenes erők valódi mozgatóit, haszonélvezőit nem is ismerhetjük meg. Ők a névtelenség homályában maradnak, onnan fejtik ki átkos tevékenységüket. Mi csak jelenségeket látunk, de azt, hogy mi van mögötte a háttérben, csak ritkán és kevesen ismerik fel. Mivel csak a felszínt észleljük, ezért nagyon sokszor hibás következtetéseket vonunk le, mert hiányosak az információink.

Szeretnék először valamit erről bővebben mondani, aztán nézzük meg majd ezt a felolvasott történetet, hogyan szemlélteti ez számunkra ezt a kíméletlen harcot, és eközben meg ezután, a végén vizsgáljuk meg majd, hol a mi helyünk ezen a palettán.

1. Miről van itt szó? Mondok egy példát.

Két nép háborúba keveredik egymással. Ez egyiknek sem jó. Mind a két oldalon emberek halnak meg, családi otthonok mennek tönkre, pótolhatatlan értékek pusztulnak el. A hadijelentések elmondják, hogy mikor, hol, milyen ütközet ment végbe, hány halott, hány sebesült maradt vissza. A valóság azonban az, hogy ezt a háborút egy harmadik fél robbantotta ki azzal a céllal, hogy eközben élesben kipróbáljanak egy új fegyvert, ami az eddiginél rövidebb idő alatt több embert öl meg, és több otthont pusztít el. Aztán kiderüljön, hogy beválik-e ez a fegyver, és legyen ebből nagy üzlet. Ez a háború pedig referencia lesz ehhez az üzlethez. A harmadik fél azonban rejtve marad, a névtelenség sötétjében lapul. Ha elérte célját, jó esetben és igen ritkán megpróbál véget vetni ennek az értelmetlen öldöklésnek, rosszabb esetben pedig és gyakrabban, magukra hagyja a feleket, akiket egymásnak ugrasztott: majd csak abbahagyják valamikor!

Amögött tehát, amit látunk, és amit a sajtó úgy közöl, mintha az lenne a valóság, van valami mélyebb, rejtett erő és esemény sor, és fontos, hogy ezt is lássuk. Sőt a Szentírás még mélyebb rétegeket tár föl előttünk. A Bib-

lia bemutatja nekünk azt a személyes sötét hatalmat, aki a végső mozgatója ezeknek a nyerészkedő tömeggyilkosoknak, és akiről Jézus azt mondta: „Emberölő volt kezdettől fogva.” Ezt a végső mozgatót, a Sátánt, azonban végképp nem lehet látni, és sokan el sem hiszik, hogy létezik. Csak szenvednek a gyűlöletre és félelemre gerjesztő sötét aknamunkája miatt.

Sajnos nagyon igaz az a sláger, amit évtizedekkel ezelőtt gyakran lehetett hallani:

Bábu vagy, bábu vagy,
nem te lépsz, valaki irányít.
Jól vigyázz, mi lesz majd,
ha megun és leállít.

Elszakad, elszakad
a zsinór, és leülsz.
Jól teszed, ha talpra állsz,
s mielőbb menekülsz.

Azt hiszem, nem hiszed,
nincs erőd, hogy észre vedd.
Nyisd ki a szemed!

Sajnos pontosan ezt nem látják azok, akik valóban bábuk lesznek egy idegen erő kezében, madzagon rángatja őket, elhitesi őket sok féligazsággal vagy nyilvánvaló hazugsággal, és jó, ha az ember kinyitja a szemét, és ezt meglátja, és még elmenekülhet.

Miközben azonban ezek az életellenes erők közvetlenül és közvetve pusztítanak, aközben működnek életmentő erők is. Ha már a háborút említettem: a háborúban vannak, akik bekötözik a sebesülteket, életük kockáztatásával is másokat mentenek, az éhezőknek élelmiszert visznek, az összerombolt házakat a háború után segítik újra felépíteni. — Mindent elkövetnek, hogy kibékítsék egymással a háborúzó feleket, és mindent elkövetnek már idejében, hogy megelőzzenek egy esetleges újabb öldöklést.

Ugyanez ez az ádáz küzdelem folyik lelki síkon is. Aki kinyitja a szemét és lát, az kénytelen észrevenni, hogy ez a világ ma el akarja altatni az embereket, és tömegeket sikerül így elaltatni. Lehetőleg ne gondolkozzanak az emberek, legyen jó úgy, ahogy van. Minden percüket kitölti ez az altatószolgálat munkával, szórakozással, vegyi vagy vizuális úton megvalósuló kábítással. Nagy altatás folyik.

Ugyanakkor folyik Isten ébresztő munkája is. Mert Ő az igéjével, a róla bátran bizonyoságtévő által, fel akarja ébreszteni az elaltatott embere-

ket. Rá akar ébreszteni minket valóságos állapotunkra, és felragyogtatja igéjében előttünk a nagy szabadítót: Jézust, és azt a szabadítást, amit Ő lehetővé, elérhetővé tett a számunkra.

Találón fogalmazza ezt meg Pál apostol az Efézusi levélben: „Ébredj fel, aki alszol, és támadj fel a halálból, és felragyog néked a Krisztus.” Az ilyen felébredt embert már nem lehet megteveszteni, félrevezetni. Manipulálni sem, mert átlát ezeken a hazugságokon. A lelkileg felébredt embernek már van tartása, megáll ezekben a viharokban is.

Folyik tehát ez a háború, és akarjuk, nem akarjuk, mi ennek részesei vagyunk. Sok ember nem is vesz tudomást erről a harcról. Márpedig egyáltalán nem mindegy, hogy melyik oldalon állunk, hogy kinek szolgáltatjuk ki magunkat, hogy kinek a szolgálóiként veszünk részt ebben a harcban. Tudniillik mindenki részt vesz benne. Aki azt gondolja, hogy semleges marad, és kibicelni akar kívülről, azt jelenti, hogy elaltatta ez a sötét ellenség. Vagy belekényszerülünk, vagy belelépünk ebbe és nem mindegy, melyik oldalon, mert onnan kapjuk a jutalmat. A Biblia azt mondja és számos szomorú példa mutatja, hogy az ördög, aki valóban bábként rángatja az áldozatait, sokakat tönkretesz általuk, és a végén tönkreteszi őket is.

Isten nem bábként használ minket, Ő hív magához. Aki önként az Ő szolgálatába áll, azon keresztül életmentő erőket áraszt ebbe a világba, és az ilyen ember maga is egyre gazdagabb, egyre teljesebb életre jut.

„Nyisd ki a szemed!” — Ne engedjük, hogy bármi módon elaltasson minket e világ fejedelme.

2. Hogy lehet mindezt szemlélni azon a történeten, aminek a végét itt hallottuk? Hogyan valósul ez meg az egyes ember életében? Mert minket végül is ez érint a legközelebről.

Ebben a történetben az események több szálon futnak. Az első szál, hogy Krisztus előtt 1000 táján vagyunk és Saul, Izráel első királya üldözi Dávidot. Meg akarja ölni. Miért? Azért, mert tudja, hogy Isten elvetette Saul sokféle gonoszsága miatt, és Dávidot választotta helyette Izráel királyának. Ezt az isteni tervet akarja ő keresztülhúzni. Beteges féltékenységében évek óta üldözi már. (Mit mondott Jézus? Emberölő volt kezdettől fogva. Kinek a bábja az, aki meg akar ölni egy másikat?) Dávid menekül és közben körülötte csoportosul egy afféle szabadcsapat, néhányan vállalják vele a közösséget.

A másik szál az, hogy hallottunk itt egy Nábál nevű gazdag emberről, akinek nagy nyájai voltak. Miközben pásztorai legeltették ezeket a nyájakat, Dávid és barátai többször segítségükre siettek, és védelmet adtak nekik a rablók és vadállatok ellen. Mivel ilyen nyomorúságos állapotban voltak Dávidék, arra gondolt, hogy Nábáltól egy kis hálát azért kaphatnának. Valami kis elemózsiát a pusztában menekülő kis csapatnak adhatna, hi-

szen telik neki, ráadásul ők nem kis szolgálatot tettek. Úgy voltak vele, ha már ott vannak a pusztában kivert kutyaként, valaki vegye hasznukat. Jó lenne, ha most egy kis „honorárium” ezért jönne. Mivel Nábálnak ez magától nem jutott eszébe, Dávid néhány barátját elküldte hozzá ünnepélyes követségben, hogy segítettünk a te pásztoraidnak, nem segítenél-e most nekünk? Mégpedig birkanyírásakor küldte el őket, mert az olyan ünnepi alkalom volt abban az időben, mint ma nálunk a szüret vagy a disznóvágás. Ilyenkor szokás egy kis kóstolót, valami jelképes kedves ajándékot barátoknak, rokonoknak küldeni. Ennek kapcsán jelentkezik Dávid, ha mégis adna valamit Nábál, köszönjük szépen. Nábál azonban a követeket durva, minősíthetetlen módon elzavarta. Amikor ezt Dávid meghallja, első felindulásában bosszút esküszik. Azt mondja: ezt az embert kiírtja mindelestől.

A harmadik szál: az egyik pásztorfiú jelen volt, amikor Nábál elzavarta Dávid követeit. Ott volt a mezőn is, amikor Dávidék sok jót tettek velük. Tudta, hogy ebből nagy baj lesz. Ő nem tehetett semmit, de elmegy Nábál feleségéhez, aki értelmes és felelősen gondolkozó asszony volt, és elmondja neki röviden a tényállást. Abigail azonnal felfogja, hogy nagy veszély fenyegeti őket. Összekészít jelentős ajándékot, és személyesen indul, hogy elvigye Dávid csapatának.

Ő az ajándékkal ugyanazon az ösvényen megy lefelé, amelyiken Dávid és barátai csörtetnek felfelé. Találkoznak, és akkor hangzik el ez a gyönyörűségees párbeszéd, aminek csak egy részletét olvastam. Abigail, aki királynak kijáró tisztelettel leborult Dávid előtt, azt mondja: vigyázz, hogy most mit akarsz cselekedni. Tulajdonképpen nincs okod és nem lesz mentséged arra, ha most itt vérfürdőt rendezel. Megértjük az indulatodat, valóban minősíthetetlen, amit Nábál tett veled, de te Izráel királya vagy, neked emiatt lelkiismeret-furdalásod lesz. Kell ez neked, hogy amikor az Úr a nép fölé helyez téged, és Izráel fejedelme leszel, akkor lelkiismeret-furdalásod legyen, és megbánd, vagy ne tudjad megbánni, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon? Eddig is az Úr segített rajtad, bízzad most is Őreá ennek a megoldását.

Dávid meghajol – nem az asszony előtt – hanem Isten előtt, aki őt küldte, és elkezdi áldani Istent: Köszönöm, Uram, hogy ideküldted ezt az asszonyt. Köszönöm, hogy még idejében figyelmeztetted. Dehogy akarok véres kézzel és rossz lelkiismerettel uralkodni. – És van ereje megállítani a felajzott csapatot. Köszönettel átveszik az ajándékot, és visszamennek békességgel.

Hol érhetjük tetten itt ezeket az erőket? Ki mit tesz itt?

Nábál buta, önző, tájékozatlan vagy közömbös – vagy mindez együtt. Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy akkor már köztudott volt, hogy Dávidot

Isten Sámuellel felkenette királlyá. Dávid lesz Izráel királya, sőt már most az. De jure már most, de facto valamikor, amikor Saul eltűnik a színről. Ez közismert volt. Nábál vagy nem tudja, vagy nincs a számára jelentősége, vagy semmi más nem érdekli. Ha elolvassuk ennek a fejezetnek az elejét, látjuk, hogy tipikusan olyan ember, aki ezt mondja: az élet célja semmi más, csak jó evés és jó ivás. Ott „zabál” folyamatosan, a földig issza magát, nem lehet vele normálisan beszélni. Amikor felesége visszamegy, hogy tájékoztassa arról, ami történt, nem lehet vele beszélni, mert nincs észnél. Ilyen ember. De felhasználhatja őt az ős-ellenség az ellen a Dávid ellen, aki viszont Istennek a választottja.

És mi van Dáviddal? Hogy juthat Isten embere ilyen mélyre? Egyrészt, hogy bosszút akar állni, másrészt, hogy ez egyáltalán eszébe jut, hogy kiírta azt, aki őt megsértette, egész házanépével együtt. Ez egy másik Dávid? Eddig ő egyáltalán nem ilyen volt. Hogy kerülhet ilyen mélyre?

Éppen erre a kérdésre kell megtalálni a választ, hogy miért kerülhetett ő ilyen mélyre? Ez a leírásból világosan kiderül. Azért, mert évek óta az idegein táncol Saul. Évek óta barlangból ki, erdőbe be. Vagy van kenyér aznapra vagy nincs, örökké jön a hír, hogy már megint bezárul a harapófogó körülötte, Saul elfogja, és azonnal kivégezteti. Így élni éveken át? A hívő embernek is vannak idegei, és ha az idegein táncolnak, akkor egy idő után — ahogy ma mondják: „besokall”. — Itt ez történt.

Hogy történhetett ez meg? Úgy, hogy az előző fejezetekből megtudjuk, hogy egy gonosz lélek szállta meg Sault. Megint a sor végén az ős-ellenség van. A gonosz lélek uszítja Sault Dávidra. Dávid eközben „kikészül”, és valami olyat akar tenni, amit maga is megbánt, és utólag örül, hogy nem tette meg. Az, amit Nábál tett, már csak a csepp volt, ami éppen kicsordult a pohárból. Működnek tehát ezek a sötét erők.

És mi van ezzel a pásztorfiúval? Számomra ez az ismeretlen fiatalember gyönyörű példaképpé vált. Valaki, aki értesül arról, hogy baja lehet másoknak. Ráadásul valaki olyannak lehet baja, aki neki ellensége volt. — Ez is kiderül, hogy gyötörte a szolgálait ez a Nábál, ezért utálták. Most ez a szolgálégy mondhatná: na, végre! Jön valaki, aki igazságot tesz. A mi kezünk tiszta, de egy idegen elintézi azt, aki minket folyamatosan gyötör. — Ez lenne az ördögi indulat. De ebben a fiúban nem ez az indulat szólal meg, hanem ez: meg kell akadályozni, hogy vér folyjék. Senkinek a vére ne folyjék. Az ellenségemé se. És amit én tehetek, azt megteszem.

Jézus egyszer egy asszonyról mondta ezt, és olyan szép ez a mondata: ő, ami tőle telt, megtette.

Nos, ez a fiú ezt teszi itt. Mivel ő szem- és fültanúja volt az eseményeknek, nem nehéz következtetnie arra, hogy mi jön majd ezután, elmondja az illetékesnek. Ő nem tud mit tenni, ezt viszont csak ő teheti meg, mert csak

Ő hallotta, és csak ő volt ott a pusztában, amikor Dávid megvédte őket. Azt mondja a gazdaasszonyának, Abigailnak, hogy amíg Dávid és emberei ott voltak, mintegy kőfal, úgy védtek bennünket. Ezt csak ő tudja elmondani, mint tanú. Ő nem akar fontoskodni, ezt megteszi és visszamegy a munkájához. Ennyi telt tőle, de ezt csak ő végezhette el. Nagyon fontos szolgálat. — Bár tudnánk effélét végezni!

Abigail pedig azonnal átlátja a helyzetet és tudja, mi a tennivalója, és azt gyorsan meg is teszi.

Működnek tehát a sötét erők, de működnek az életmentő erők is. Istennek tetszik majdnem mindig, hogy ilyen kicsiket válasszon ki magának: egy szolgálfiút. Ha ő nincs, Abigail nem tud segíteni, és Nábál házában folyik a vér. Egy szolgálfiút és az asszonyt. — abban az időben, amikor a nőket másodrendű embereknek tekintették.

Ami itt le van írva, a kor ismeretében teljesen elképzelhetetlen. Ez Isten csodája, hogy egy asszony figyelmeztet egy férfit. Ráadásul megmondja neki, hogy mit ne tegyen, és miért ne. Ilyen nem létezett, hogy egy „mezei fehérnép” Izráel fölkezt királyát megállítsa az útján, és azt mondja: itt ne menj tovább! És meggyőzi őt arról, hogy a saját érdekében ne menjen tovább, és ígét mond neki. Emlékezteti arra, amit Isten ígért neki, és amit ő tudott. Lelki érvekkel beszél le a gyilkolásról, amire elkészült. Olyan szempontokra hívja fel a figyelmét, amit csak egy hívő ember mondhat, és aminek csak egy másik hívő ad helyt.

Itt derül ki az is, hogy Dávid lelkülete valójában milyen. Ő csakugyan Isten embere. Nagyon elesett állapotba került akkor, amikor első indulatában bosszút forralt, de ő nem az. Lehet vele beszélni. Aki egyszer már kapta Isten Szentlelkét, az, ha ezt a Lelket megszorítja is, ott marad benne. Ha egy ilyen ember ígét hall, akkor felkapja a fejét, és felismeri egy asszony egyszerű szavain keresztül is az élő Isten hozzá szóló ígétét, és azonnal engedelmeskedik neki.

Ez jellemzi azokat, akiknek Istennel már van kapcsolatuk. Ők is eleshetnek, még ilyen szégyenletes állapotba is kerülhetnek. Elég baj az! Jobb, ha nem kerülnek ilyenbe. De ha mégis, nincs vége mindennek.

Isten mindig az Ő beszédén, az Ő kijelentésén keresztül segít rajtunk. Úgy hív ki a hitetlenségből, a kárhozatból, a bűnből, úgy állít rá az élet útjára, ezzel az igével vezet és tanácsol bennünket, és ha elesünk, akkor ezzel az igével önt lelkét újra a szó mindenféle értelmében, a benne hívőkbe, hogy újra használhatóak legyenek. Mert Dávid innen már úgy ment el, hogy újra használható Isten kezében. Megerősödött a hivatásában, a küldetésében. Megerősödött az Úrral való közösségben — mert itt az élő Úrnak engedelmeskedett. Dehogy akar ő olyat tenni, ami Istennek utálatos.

Eddig minden akciója előtt megkérdezte Istent: tegyem ezt vagy ne tegyem? Itt most nem kérdezte meg. Megint olyan szomorú állapot, ami előfordulhat hívókkal is. De mihelyt ígét hall, azonnal újra felfelé néz, és azt mondja: Uram, csak azt, amit te parancsolsz! Én sehova nem akarok menni nélküled.

De mit szólnak most a legények, akikben már felajzottam a harci kedvet? Az az ő dolguk, hogy mit szólnak. De az meg az én dolgom, hogy miután megértettem Isten szavát, ahhoz igazítom az életemet. Mégpedig azonnal! Nem holnap, nem majd, ha nyugdíjba megyek, hanem most, amikor hallottam.

Erre gyönyörű példa Dávid esete. Így következik be az, hogy elmarad az öldöklés, nem folyik vér, elszáll a harag, és az életmentő erők elvégzik a maguk munkáját. Isten szép terve, a gonoszság minden ellentámadása ellenére csendesen, feltartóztatathatatlanságul megvalósul. Isten népe kap egy olyan királyt, akiről ezt olvassuk: Isten szíve szerint való ember volt. Abigailnak fogalma sincs, hogy azzal, hogy engedelmeskedett Istennek, az egész népen segített. Mert Isten életmentő erői, úgy ránézésre, első látásra, sokszor látványosan kisebbek, mint a gonosznak és gonoszságnak az erői. De mivel Isten áll az Ő sokszor erőtlenségei mögött, ezért mindig elvégzi azt, amit akar. És Ő mindig a mi javunkat akarja.

Ezért olyan szép jelenet ez. Abigailnak talán az sem tűnik fel, hogy egyszerre két irányba is sugárzik belőle ez az életmentő erő. Megmenti Nábált és házanépét attól, hogy megöljék őket, és megmenti Dávidot attól már most, hogy a későbbiekben valamit szégyellnie kelljen, vagy magán hordjon egy olyan foltot, amit nehéz lemosni.

Ez a történet felragyogtatja Isten mindenható hatalmát. Ugyanakkor ragyogtatja Isten végtelen szeretetét. Ő mindig az élet pártján van. Ő mindig talál eszközöket az életmentésre. Az az igazán gazdag ember, aki az Ő életmentő eszközévé válhat.

Elgondoltam magamban, hogy fent a dombon — mert lejtőről beszél a Biblia — folyik a dinom-dánom, idétlenkedik Nábál, nem mer megmondani neki senki semmit. Saul úzi-fúzi a következő támadást Dávid ellen. A domboldalon, azon a kis ösvényen pedig találkozunk két ember — talán életünkben először. Az egyik Isten küldöttje, a másik Isten választottja, aki most éppen lelkileg elesett állapotban van. Ezen az egyszerű aszszonyon keresztül a mindenható Isten nyúl Dávid után, emeli fel elesettségéből, őrzi meg bűntől. Van, aki mondja az ígét, és van, aki befogadja az ígét.

3. Hogy szoktuk mi fogadni az ígét? Mert harmadszor erről szeretnék rövid szólni. Hol vagyunk mi ezen a palettán? Kihez hasonlít a pillanatnyi lelkiállapotunk ezek közül a szereplők közül?

Saul észre sem veszi, hogy az ördög rángatja madzagon, hogy valóban báb és nem ő lép. Pedig Sámuel prófétán keresztül Isten igéje többször megérkezett hozzá. Lett volna lehetősége felismerni azt, hogy hova süllyedt. Isten őt is ki akarta emelni onnan az önhittségnek, az istentelenségnek, a gógnak a szakadékból. Nem kellett neki az ige. Úgy tett, mintha tisztelné Sámuelet, de semmibe vette azt, amit Isten Sámuelen keresztül mondott. Aki Isten igéjét nem veszi komolyan, az olyan ítéletet provokál maga ellen, ami kiszámíthatatlan. Hallotta tehát az igét, de ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvassuk: „Nem használt nekik a hallott beszéd, mert nem párosították hittel, amit hallottak.” — Ez történt ővele.

Nem történik-e olykor velünk is? Sok furcsa megjegyzést hallottam ezzel kapcsolatban a szolgálatom során. Volt, aki azt mondta: csak meg ne halljam, mit szól ehhez Isten, mert tudom, hogy mennyire helyteleníti. De én már elhatároztam, hogy ezt megcsinálom.

Dávid is elhatározta, de meg lehetett állítani. Félreáll Isten útjából, és azt mondja: Uram, parancsolj előrefáradni, én csak utánad! — Saul ezt nem tette.

Nábál, a szerencsétlen, talán semmit nem tud arról, hogy Istennek mi az akarata Dáviddal. Vagy ha hallotta is, tudva vagy tudatlanul ő is ágaszkodik ellene. Tipikusan az elaltatott ember példája.

Fel lehet-e ébreszteni minket, ha ilyen halálos álmom szállt meg, vagy még kezdettől fogva abban vagyunk? Isten igéje ébresztő ige.

Ha Isten engedi megérnünk, jövő vasárnap már advent első vasárnapja lesz. Egy adventi igét olvasok, ami rendkívül illik Nábálra és az ő házában folyó dolgokra.

Azt mondja Jézus, mikor az Ő második eljövételéről beszél: „Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől, vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen lepjen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek és szüntelen könyörögjétek, hogy kimenekülhessektek mindabból, ami majd történni fog, és megállhassatok az Emberfia előtt.” (Lk 21-34-36).

Lehet, hogy az első kettőt gyorsan kipipáljuk, amikor azt mondja: meg ne nehezdedjék a szívetek mámortól, részegségtől, de nem tudom, ki mentes a harmadiktól: a megélhetés gondjaitól. Meg ne nehezdedjék a szívünk, Isten ezért ad nekünk ébresztő igét.

Dávidról pedig láttuk, hogy elindult egyszer Isten útján, járt is azon, de elbotlott. Elesett. Isten azonban nem hagyja ebben az elesett állapotában, mert komolyan veszi az igét.

Azt kérdezem egész konkrétan: utoljára mikor vettél komolyan egy Istentől jövő igét, amit a Bibliából olvastál, vagy itt vagy másutt hallottál,

úgy, hogy azonnal hozzáigazítottad az életedet? A hívő életben csak így lehet növekedni, hogy ott van a készség bennem egyrészt a meghallására annak, amit Isten mond, akár mennyire felment a vérnyomásom, meg felajzottam magam, mint itt Dávid, bármilyen lelki állapotban vagyok, a fülemet hegyezem, hogy ha Isten mond valamit, az nekem szent. Másrészt akármit mond, kész vagyok azt azonnal teljesíteni. Ez ad növekedést a hívő embernek és az ilyeneket használja Isten mások életének a gazdagítására.

Láttuk a fiúnak a magatartását, jellemző-e az ránk, hogy hallom valakinek a nyomorúságát, és nem rántom meg a vállamat, hogy mi közöm hozzá, nem az én bajom, majd ő megoldja, hanem ha tehetek valamit, azt, amit tehetek, megteszem, és utána eltűnök. Nem várom a tapsot, a jutalmat. Nem ő mentette meg Nábál házanépét. Isten mentette meg Abigailon és a szolgán keresztül. Mindenki a magáét végezze el, és akkor mint láncszemek egymásba illeszkedünk, és Isten végzi a maga áldott munkáját.

Hányszor van úgy, hogy látjuk, halljuk valakinek a nyomorúságát, és ott vagyunk tehetetlenül. Még hozzászólni sem nagyon tudunk, vagy jobb, ha nem szólunk hozzá. De fáj nekünk, nyomaszt. Azt kérdezem: fáj-e nekünk, nyomaszt-e, vagy épp elég a magunké, hagyjanak engem békén!

Ettől a fiútól megtanulhatjuk, hogy nekem fontos a másik baja. És ha teljesen tehetetlen vagyok, annyit megtehetek, hogy szólok az én Uramnak. Ezekben a hetekben feltűnően sok ismerősünk emberileg megoldhatatlan nyomorúságairól, problémáiról hallottunk, vagy kénytelenek voltunk látni. Nem tudunk feleséggel mást tenni, mint naponta könyörögni azért, hogy mi ugyan teljesen tehetetlenek vagyunk, meg tanácstalanok, de van valaki, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Akkor vigyük oda Őt. Aztán majd Ő elvégzi a maga munkáját. Ez a fiú engem ebben is megbátorított.

Ott van Abigail, aki ebben az esetben teljesen mentes volt a negatív erőhatástól. Végzi a maga munkáját, de minden mozdulata elárulja, hogy vezethető. Ha Isten valamit mond, ő csinálja azonnal. Nem magyaráz, nem okoskodik, nem fél. — Azt a kort ismerve, az első reakciójának az kellett volna lennie: Uram, valakinek beszélnie kell Dáviddal, de az nem én leszek. Valakit küldjél oda. De a hívő ember a szíve mélyén érzi: most engem küld. Na, de én kicsi vagyok. — Ezt Ő is tudja, aki küld. Ő tudja a legjobban, milyen kicsi vagyok. Így lesz az Ő dicsősége igazán nagy, hogy a kicsik által is elvégzi a maga munkáját.

Működnek az életellenes erők és vannak életmentő erők is. Isten minket ezek között akar használni. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a leghatalmasabb életmentést a mi megváltó Urunk, Jézus Krisztus végezte el. Abigailnak is áldozatba került az, hogy engedelmeskedett, kockázatot kellett

vállalnia, mert ha másnap Nábál kijózanodik, és meghallja, agyoncsapja a feleségét. Vállalta a kockázatot is.

A mi Urunk, Jézus Krisztus is mérhetetlen áldozatot hozott. Önmagát áldozta fel azért, hogy békességet teremtsen. Megbékéltesse Istent, Atyánkat és megbékéltesen minket, hogy ne ellenségként tekintsünk a mi Istenünkre. Aki vele közösségben van, azt Ő alkalmassá teszi erre, annak megadja ezt a lelkiületet.

Nem véletlenül monda Ő a Hegyi beszédben: „Boldogok, akik békességet teremtenek, mert ők az Isten fiai.” — És boldog ember valóban az, akit használ erre Isten, aki kész erre, aki megbékült Ővele, akinek fáj, hogy békétlenség van körülötte — és itt nem kell a nagyvilágba kimennünk, elég a családon belül gondolkozni. Eközben bontakozik ki mindenki, miközben Isten kezében áldott eszközzé válik.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, magasztalunk azért a nagy szabadításért, amit te szereztél kereszthaláloddal és feltámadásoddal.

Köszönjük, hogy te nemcsak példát adsz nekünk arra, hogy békességet teremthetünk egy háborgó világban, hanem erőt és képességet is adsz hozzá. Köszönjük, hogy amikor merjük ezt a szolgálatot végezni, akkor te nagy-nagy örömet is adsz közben.

Így kérünk, hogy a te szabadításod indítson minket arra, hogy tudjuk másoknak is mutatni a hozzád, a Szabadítóhoz vezető utat.

Könyörgünk azokért, akik farkasszemet néznek egymással, és gyűlölet van a szívükben. Könyörgünk azokért, akik próbálják menteni, ami menthető, és a te nevedben áldozatot is hoznak.

Könyörgünk hozzád, Urunk, hogy szóljon a te evangéliumod és jusson el sokakhoz, állítson meg sokakat a bűnbe, a halálba vezető úton.

Könyörülj meg rajtunk is, hogy se a fülünk mellett ne engedjük el életmentő igédet, se a szívünkben ne fojtsuk el az igének való engedelmisséget, hanem tudjuk ma este is hozzá igazítani az életünket. Te tudod, melyikünket hol talált el a szavad.

Köszönjük, hogy boldog ember az, aki hisz neked és engedelmeskedik. Segíts ebben a csendben válaszolnunk a te szavadra.

Ámen.

Ne csü- gedj el, ki- csiny se- reg,
Bár el- pusz- tí- tá- sod- ra tör,

Ha rád zú- dul vad el- le- ned,
Gond, ké- tel- ke- dés mit gyö- tör?

Hogy vég- kép ösz- sze- tör- jön;
Nem lesz ez így ö- rök- kön!

Bíz- zál: ü- gyed az Is- te- né,
Né- pét Ő el nem ej- te- né:

Ő áll majd bosz- szút ér- ted;

Ő ál- lít Ge- de- ont mel- léd,

Ál- ta- la har- cod- ban meg- véd,
Szent i- gé- jét és té- ged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mi rajtunk!
Vélünk az Úr, mi Ő vele,
Végtelen az Ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.

Krisztusunk, segíj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmaz neved által,
Hogy, mint hű nyájad teneked
Zenghessünk dicséreteket
Víg, boldog hál'adással!